

พระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา
พุทธศักราช ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๔)

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๗)
อนุวัติจากตุรนต์
อาทิตย์ทิพอาภา
เจ้าพระยายมราช
ตราไว้ณวันที่ ๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘
เป็นปีที่ ๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
บทบัญญัติแห่งกฎหมายลักษณะอาญาบางมาตรา

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๔)”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มข้อความอีกสองตอนต่อไปนี้เข้าต่อท้าย
มาตรา ๒๗๐ แห่งกฎหมายลักษณะอาญา

“ ผู้ใดเพื่อสินไถ่บังอาจเน่่วงเหนี่ยวกักขัง หรือบังอาจ
พาผู้หนึ่งผู้ใดไปโดยใช้กำลังก็ดี หรือขู่เข็ญให้ไปด้วยความ
กลัวก็ดี หรือใช้อุบายล่อลวงด้วยประการใดๆ ก็ดี ท่าน
ว่าผู้นั้นมีความผิดฐานจับคนเพื่อสินไถ่ ต้องระวางโทษจำคุก
ตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่พันบาท
จนถึงห้าพันบาท ”

“สินไถ่ หมายความว่าทรัพย์สิน หรือประโยชน์ที่เรียก
เอา หรือให้เพื่อแลกเปลี่ยนคนที่ถูกจับกลับคืนมา”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มข้อความอีกสองตอนต่อไปนี้เข้าต่อ
ท้ายมาตรา ๒๗๒ แห่งกฎหมายลักษณะอาญา

“ในกรณีจับคนเพื่อสินไถ่ ถ้าทำให้เขามีบาดเจ็บถึงสาหัส
หรือถึงวิกลจริต หรือถูกข่มขืนทำชำเรา ท่านว่ามันต้อง
ระวางโทษจำคุกยี่สิบปี หรือจำคุกจนตลอดชีวิต

ในกรณีอย่างเดียวกันนั้น ถ้าทำให้เขาได้รับบาดเจ็บ
โดยกระทำทรมาณหรือการแสดงความดูร้าย ให้ได้รับความ
ลำบากอย่างสาหัส หรือทำให้เขาถึงแก่ความตาย ท่านให้
จำคุกมันไว้จนตลอดชีวิต หรือประหารชีวิตมันเสีย”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้เข้าเป็นมาตรา ๒๗๒
ทวิแห่งกฎหมายลักษณะอาญา

“ผู้ใดช่วยเหลือในการกระทำผิดโดยลักษณะที่กล่าวไว้
ในมาตรา ๖๕ จะเป็นก่อน หรือในขณะที่กระทำผิด หรือภายหลัง
หลังการกระทำผิดฐานจับคนเพื่อสินไถ่ก็ดี หรือขัดขวาง
ทางดำเนินการของเจ้าพนักงานที่พยายามสืบสวนหรือจับผู้
กระทำความผิดก็ดี หรือกระทำตนเป็นคนกลางโดยมีเงื่อนไขว่า ผู้

กระทำผิดจำต้องแบ่งสินไถ่เป็นรางวัลอันสมควรได้ ให้แก่นันหรือบุคคลผู้ให้สินไถ่จำต้องให้รางวัลอันสมควรได้ แก่นันก็ดี ท่านว่ามั่นมีความผิดฐานเป็นตัวการคู่กัน ”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้เข้าเป็นมาตรา ๒๗๒ ตรีแห่งกฎหมายลักษณะอาญา

“ในกรณีจับคนเพื่อสินไถ่ ถ้าผู้กระทำผิดจัดการให้ผู้ที่ถูกหน่วงเหนี่ยวกักขังหรือถูกพาไปได้กลับคืนมาโดยมิได้รับบาดเจ็บสาหัส วิกลจริต หรือตกอยู่ในสภาพอดอยากซึ่งเป็นภัยอันตรายต่อชีวิต ท่านให้ลดอาญาให้มั่นหนึ่งในสาม แต่ทั้งนี้ต้องได้จัดให้กลับคืนมาก่อนศาลพิพากษาคดี”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐๑ แห่งกฎหมายลักษณะอาญาและใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐๑ ถ้าคนตั้งแต่สามคนด้วยกันขึ้นไป และมีสาตราวุธแม้แต่คนเดียวก็ดี กระทำการชิงทรัพย์ ท่านว่ามั่นมีความผิดฐานเป็นโจรปล้นทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีขึ้นไปจนถึงยี่สิบห้าปี

ถ้าในการปล้นนั้น ทำให้เขามีบาดเจ็บถึงสาหัส ท่านว่ามั่นผู้เป็นโจรนั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี หรือจำคุกจนตลอดชีวิต

วันที่ ๑๔ เมษายน ๒๔๗๘ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๒ หน้า ๒๐

ถ้าในการปล้นนั้น ทำให้เขามีบาดเจ็บโดยใช้อาวุธปืนยิง หรือใช้วัตถุระเบิดทำร้าย หรือกระทำทรมาน หรือการ แสดงความดูร้ายให้ได้รับความลำบากอย่างสาหัส ท่านว่า มันผู้เป็นโจรนั้นต้องระวางโทษจำคุกยี่สิบปี หรือจำคุกจน ตลอดชีวิต

ถ้าแลในการปล้นนั้น ทำให้เขาถึงตาย ท่านว่ามันผู้เป็น โจรนั้นต้องระวางโทษจำคุกจนตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต แต่ความในตอนนั้นท่านไม่ประสงค์จะให้เอาไปใช้ลบล้างอาญา ที่ท่านบัญญัติไว้ สำหรับความผิดฐานฆ่าคนตายโดยฉกรรจ์ อย่างหนึ่งอย่างใดที่ท่านกล่าวไว้ในมาตรา ๒๕๐ นั้น ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พระยานิติศาสตร์ไพศาลย์

รัฐมนตรี